

achter de schermen

Sommige liefdesverhalen zijn groter dan twee mensen.

Dit verhaal wordt verteld door iedereen behalve
de hoofdpersonen.

bobby palmer

Vertaald door Marijne Thomas

Voor Lola

deel | een

de fotograaf

Hij kijkt naar haar, maar zij niet naar hem.

Ze zit op een plat, stenen bankje in een hoek van Golden Square en houdt een schetsboek in balans op haar schoot. Je zou niet denken dat die twee zich op slechts een steenworp afstand bevinden van de flitsende billboards van Piccadilly Circus, waar de piepjonge incrowd in koor staat te gillen voor de Topshop-vestiging op Oxford Street. Hier? Stilte. Een mini-universum in hartje Soho. Hoewel verder iedereen geniet van de late lentezon die gefilterd door de boombladeren valt en tegen de hoge ramen weerkaatst, zit zij op een schaduwplekje alsof ze zich als enige in een heel ander seizoen bevindt. Hij stelt zich voor dat ze zo ook door het leven gaat: tegendraads. Zonder haar hoodie en leren jack en intens hedendaagse frons zou ze kunnen doorgaan voor een actrice uit het oude Hollywood. Uit haar ene oor bungelt de kabel van een oortje. Achter het andere schuift ze een paar lokken witblond haar. Ze vallen terug voor haar gezicht, dor van de waterstofperoxide en net kort genoeg om zich te kunnen verzetten tegen de opgelegde vrijheidsbeperking. Ze stopt ze weer weg. Ze zakken terug. In haar andere hand houdt ze een pen. Of een potlood. Haar vingers zijn zwart van de inkt, of van houtskool. Hij is te ver weg om het te kunnen onderscheiden.

Hij speelt met de zoom, met de focus. Hij brengt zijn dagen door op kantoor, maar iedereen hier op dit plein wil iemand anders zijn en hij wil fotograaf zijn. Door zijn zoeker kan hij zijn hele leven voor zich zien, uitgestald als de foto's die tijdens het ontwikkelen in de doka aan knijpertjes aan een lijn te drogen hangen. Hij gunt zichzelf een moment om zich voor te stellen

dat zij op een ervan is afgebeeld, haar wenkbrauwen donkerder dan haar haar, een waaier van sproetjes op de brug van haar neus. Dan roept iemand iets en begint het licht in zijn imaginaire doka te flikkeren. Twee mannen in mouwloze fleecetops slaan elkaar op de rug. Het meisje staart zwijgend naar het midden van het plein. Een standbeeld van een of andere koning. Bedekt met mos, het gezicht geërodeerd door de regen. Het kan iedereen zijn. Maar ze kijkt niet naar het standbeeld – ze kijkt naar de man eronder.

Ook hij heeft wel iets van een standbeeld, iets wat uitnodigt om naar hem te kijken. Hij zit bijna op de grond, op een laag stenen muurtje om een bloembed. Aan de hoek die zijn knieën maken kun je afleiden dat hij lang is. Hij heeft brede schouders en een zongebruind voorhoofd waar een lok dik, donker haar voor valt. Zijn wenkbrauwen zijn even donker en even dik en zijn ogen lijken wel zwart. Hij draagt een zwarte spijkerbroek en een T-shirt met het logo van een of andere band, de mouwen opgerold. Hij heeft tatoeages op zijn armen, en indicaties van meer op de plek waar de boord van zijn T-shirt zijn borstkas raakt. Een ernstig gezicht onder een grote zwarte koptelefoon. Zijn kaken gaan op en neer – hij eet een sandwich, dik en Italiaans, met parmaham en kaas tussen twee enorme plakken focaccia. Bij elke hap die hij neemt, scheurt hij een stuk brood af en voert dat aan zijn hond. Het kleine, haveloze beest lijkt sprekend op zijn baasje: borstelige zwarte wenkbrauwen boven intense ogen. De hond zit naast hem te smakken en kijkt verwachtingsvol van de sandwich naar zijn baasje; de verwachting trekt door zijn hele lijf, van zijn snorharen tot aan zijn poten, die ongeduldig trappelen.

De fotograaf richt de zoeker weer op zijn onderwerp en ziet nu iets geamuseerds op dat gefronste voorhoofd, de op elkaar geperste lippen gaan grijnzend iets omhoog. Ze geniet van het tafereel. En dus begint ze te schetsen, legt het vast op papier. Zodra haar tekening klaar is, zal ze naar de man met de hond toe lopen en zal hij zijn koptelefoon afzetten. Maar dat komt allemaal nog. Vooralsnog

kijkt de fotograaf naar hoe zij kijkt; de ene hand glijdt over het papier, de andere schuift haar achter een oor, haar achter een oor.

Hij ademt diep in. Maakt dan een foto.

haar baas

‘Een of andere griezel maakte net een foto van me.’

Clara, die voor haar computer zit, zegt het op nuchtere toon. Ze haalt een blikje Coca-Cola light uit de zak van haar leren jack en trekt het lipje eraf.

‘Wat?’ vraagt Ren, die achter de computer ertegenover hard op de backspacetoets ramt. ‘Vanuit de bosjes of zo?’

Hun te kleine tafel is opgedeeld tot twee bureaus, de achterkanten van hun monitoren staan tegen elkaar geperst. Boven de rand van de beeldschermen gaan hun gesprekken heen en weer, vragen die als badmintonshuttles in de lucht blijven hangen.

‘Ja,’ antwoordt Clara en ze trekt een pruillip. ‘Nou, nee. Vanaf de straat.’

‘Een straatfotograaf dus?’ zegt Ren. Ze stopt met typen, haar zwartgelakte nagels blijven boven het toetsenbord zweven. ‘Als bij streetstyle of zo?’

Elizabeth slaat hen gade door de openstaande glazen deur van haar kantoor. Uit de radio klinkt ‘Crazy’ van Gnarlz Barkley, op een volume dat ze nog net als niet-afleidend beschouwt. Clara is haar persoonlijk assistent, en die vliegtickets boeken zich heus niet vanzelf. Elizabeth heeft zelfs een post-it op Clara’s bureau geplakt met woorden van die strekking. Ze ziet dat het blikje cola erbovenop staat.

‘Nee,’ zegt Clara, ‘gewoon een of andere vent. Hij wilde hem posten op zijn blog.’

Elizabeth ziet dat Clara het blikje pakt en een slok neemt. De post-it, inmiddels nat, plakt aan de onderkant. Clara trekt het velletje los zonder het te lezen en gooit het in de prullenmand onder haar bureau.

‘En wat heb jij toen gezegd?’ vraagt Ren.

‘Absofuckinglutely not,’ antwoordt Clara trots.

Elizabeth overweegt naar hen toe te lopen en Clara en Ren eraan te herinneren dat ze hen niet betaalt om te kleppen. Maar ze wil niet dat ze haar bekrompen vinden. Ze weet nog goed hoe het was om een gefrustreerde creatieveling te zijn. Voor ze in de reclameproductie belandden, wilde Ren in de mode werken en Clara in films. Of was het andersom? Elizabeth kan zich hun cv’s maar half herinneren; ze neemt mensen liever aan op hun algehele vibe. Ze probeert vrije denkers en creatievelingen aan te stellen, maar ze lijken toch nooit helemaal te aarden. Clara was een aanbeveling geweest van Ren – de eerste en laatste keer dat ze naar haar luistert. Ze richt haar blik op haar scherm en typt een e-mail.

Aan: Clara

Onderwerp: Vliegtickets

Ze voegt er een woord aan toe: DRINGEND

Ren zucht. ‘Wat deed je toen hij die foto maakte?’

Een stilte. ‘Tekenen.’

‘Wat tekende je?’

‘Maakt niet uit.’

God verhoede dat Elizabeth dit ellendige land ooit kan verlaten. God verhoede dat ze een assistent vindt die haar daadwerkelijk assistéért, in plaats van eentje die het tot haar missie maakt om in elke lunchpauze zo ver mogelijk bij hun kantoor in Belgravia vandaan te komen als fysiek mogelijk is. Clara beweert dat ze gaat lopen om haar ‘hoofd te legen’, dat ze ‘alleen maar in haar eigen tijd tekent’. Maar het is een lunch-úúr, niet een lunch-uur-en-twintig-minuten. Clara’s ‘kunst’ is een doelloze gewoonte voor rusteloze handen.

Ik herken het heus wel, wil Elizabeth zeggen. Maar ik ben volwassen geworden.

‘Ik bedoel alleen maar,’ zegt Ren nu, ‘dat als je zelf vreemden tekent, je niet geïrriteerd kun zijn over mensen die vreemden fotograferen.’

Clara houdt het inmiddels samengeknepen blikje in haar hand en positioneert het als een beeldhouwwerk op haar bureau. 'Dat is niet hetzelfde.'

'Dat is exact hetzelfde! Hij is fotograaf,' zegt Ren. 'Fotografen maken foto's.'

'Van vrouwen?' zegt Clara. 'Zonder hun toestemming?'

'Had jij toestemming van die man?' vraagt Ren. 'Om hem te tekenen?'

'Een tekening is anders.' Een stilte. 'En ik heb helemaal niet gezegd dat het een man was.'

Een tijdlang zwijgen ze allebei. Ze hebben de gewoonte om te spreken zonder te praten. Ze wonen samen, komen samen naar het werk en gaan ook weer samen weg. Soms vraagt Elizabeth zich af of ze tegen haar samenspannen.

'Ik ben gewoon geïnteresseerd in mensen,' zegt Clara.

Er schiet iets over haar gezicht, alsof interesse in de medemens een doodzonde is. Elizabeths medeoprichter noemde Clara's stijl ooit 'bestudeerde wanorde', een verheven manier om te zeggen dat hij met haar naar bed wilde, ook al is ze twintig jaar jonger dan hij. Iedereen wil Clara omdat ze mooi is, en omdat ze uitstraalt dat niets haar iets kan schelen, inclusief het feit dat ze mooi is. Wat onprofessioneel, om elke dag op kantoor te verschijnen in afgetrapte Vans, een verbleekte spijkerbroek, een uitgelubberde hoodie en een leren jack dat, vintage of niet, eruitziet alsof het elk moment uit elkaar kan vallen. Elizabeth vermoedt dat Clara *edgy* probeert te zijn door zich te kleden als een man. Toen Elizabeth haar ooit had meegevraagd naar een chic branche-evenement, was Clara verschenen in een veel te groot wit T-shirt en een herenpantaloon. Elizabeth, gehuld in stiletto's en paillettenjurk, had het gevoel gehad dat Clara haar uitlachte.

'Nou, wat zei hij dan?' vraagt Ren zonder op te kijken van haar scherm.

'Wie?'

'Die vent die je tekende.'

Een nieuw nummer op de radio. Elizabeth is al overeind gekomen, heeft haar bloes gladgestreken en de eerste stappen gezet in de richting van de berisping die ze Clara gaat geven. Maar precies op dat moment kijkt Clara haar kant op en brengen haar lichte ogen Elizabeth tot stilstand. Op dat moment ziet ze de vliegtickets in haar in-bakje, vergezeld van een handgeschreven briefje. Clara's handschrift. Ze bedenkt zich en gaat weer zitten.

'Hij vroeg me wat ik ermee ging doen,' antwoordt Clara.

'En wat zei jij toen?' vraagt Ren.

'Niets.'

'En hij?'

'Hij vroeg of hij de schets mocht hebben.'

'En?'

“‘Tuurlijk”, zei ik.’